

Haaienalarm

Ergens wist ik altijd al dat ik anders ben.
Het heeft een tijdje geduurd voor ik wist hoe anders.
Ik vind het best leuk om een *shapeshifter* te zijn.
Alleen jammer dat je je gedaante niet kunt kiezen ...
Want ik ben een dier waar mensen gillend voor wegvlugten.
Hoe moet ik daar in hemelsnaam mee door het leven,
vertel me dat eens! Misschien wordt het in
die gekke school anders, in Blue Reef Highschool.
Maar misschien kan ik mijn verhaal beter vertellen
vanaf het begin ...

‘Haaienalarm!’ is niet wat je wil horen wanneer je net veel pret hebt in de zee. En al helemaal niet wanneer het iets met jezelf te maken heeft.

Ik trappelde even ter plekke in het water en spuwde het mondstuk van mijn snorkel uit om met mijn vriend te kunnen spreken. ‘Heb je dat gehoord? Er is hier ergens een haai. We moeten uit het water!’

‘Tiago ... wat ... jij ...’ kuchte Lando en hij deinsde voor me achteruit. Door de duikbril leek hij vreemde ogen te hebben. Alsof ze elk moment uit zijn oogkassen konden springen.

‘Wat is er?’ drong ik aan.

Er was niemand meer die naar me luisterde. Mijn vriend crawlde zo snel als hij kon naar het land, of beter gezegd, naar het geel oplichtende strand van Miami Beach. Ik was onder de indruk: Lando was plots veranderd van een wat mollige, luie bankhanger in een Olympische zwemmer. Ik kon maar beter ook een tandje bijzetten.

Met krachtige slagen van mijn zwemvliezen snorkelde ik achter hem aan. Verdorie, de mensen op het strand staarden allemaal

in onze richting! Was de haai misschien hier, in mijn buurt? Zenuwachtig keek ik onder het wateroppervlak door mijn duikbril om me heen, maar ik zag niets behalve glashelder water, wit zand en een gedeukte plastic fles die op de bodem rondreef.

Ik wilde eigenlijk niet uit het water. Het voelde zo goed, hoewel ik naar het schijnt allergisch was voor zeewater. Wel vreemd was dat mijn huid ineens grijs verkleurd was; vast niet gezond, behalve dan voor olifanten. Ik keek bezorgd naar mijn arm terwijl ik verder zwom.

Toen merkte ik dat mijn rug jeukte. Met mijn hoofd half onder water zwom ik richting het strand. Ik greep naar mijn rug om me te krabben waar het het meeste kietelde. Toen kreeg ik de schok van mijn leven. Ik voelde iets vast, wat daar absoluut niet hoorde! Was dat een rugvin?

O, mijn God! Had mijn dwaze vriend die op een af andere manier op mijn rug geplakt? Maar dat had ik toch moeten merken! Instinctief draaide ik me om zodat het ding – wat het ook was! – naar beneden uitstak. Toen zwom ik verder op mijn rug.

Het water werd ondiep en uiteindelijk kon ik erin zitten, terwijl de golven over me heen stroomden. Ik was de enige die nog in het water was. Op het strand liepen de mensen nog steeds zenuwachtig rond, hoewel de haai blijkbaar niet meer in zicht was.

Ik durfde het water pas uit toen mijn rug weer normaal aanvoelde. Die gekke vin was gewoon weg en nergens meer te bespeuren.

Ik keek onzeker om me heen, terwijl ik met mijn plastic zwemvliezen onder mijn arm door het hete, zongelakerde zand liep, maar nergens zag ik Lando. In plaats daarvan stond een ouder

stel met bonte badspullen en rieten hoeden me wantrouwig aan te staren. Waarschijnlijk toeristen uit een van de vele hotelcomplexen die langs het strand stonden. Een paar jonge mannen voerden een verhitte discussie over wat voor roofvis het nu precies was geweest. En een klein meisje, dat een half gesmolten ijsje vasthield, wees met haar wijsvinger naar mij. ‘Daar is hij! De haai!’

‘Vertel toch geen onzin, Belinda,’ foeterde de moeder van het meisje.

Het meisje begon te huilen als een minisirene. Gelukkig kwam dat niet door mij, maar doordat haar ijsje net was afgebroken en de helft ervan in het zand was beland.

Ik liep snel iedereen voorbij, pakte mijn kleren, die in het zand rondslingerden, en haastte me in mijn natte zwembroek naar de parking. Wegwezen hier!

Op de parking wachtte me de volgende schok. De chique rode Toyota, die Lando van zijn broer had ‘geleend’, stond er niet meer. Woedend en gefrustreerd gooide ik mijn zwemvliezen op het asfalt en ramde mijn handen in de zakken van mijn zwemshort. Hij had me gewoon in de steek gelaten! Ik voelde tranen opwellen. Wat voor een vriend was hij eigenlijk? Nou goed, eigenlijk was hij geen vriend, alleen maar iemand met wie ik af en toe rondhing. Soms wist ik niet eens zeker of ik hem wel leuk vond. Vooral wanneer hij begon te pochen over hoe rijk hij wilde worden – net zo rijk als zijn broer, die voor veel geld alles verkocht wat verboden was en in een broekzak paste.

In werkelijkheid heette hij natuurlijk niet Lando, maar als echte Star Wars-nerd die zelfs hele dialogen kon meezeggen, wilde hij natuurlijk geen gewone naam. Hij had ook geprobeerd mij een bijnaam te geven – zo had hij me eens Blue Eyes, Tigger, Arty

en Chewie genoemd – maar gelukkig had hij geen enkele volgehouden.

Mijn ogen waren inderdaad uitzonderlijk blauw, maar de naam Blue Eyes had te dom geklonken om een lang leven beschoren te zijn. Op Tigger en Arty had ik gewoonweg niet gereageerd en voor Chewie was mijn hardos duidelijk niet geschikt, zodat Lando er algauw zelf van afstapte om me een bijnaam te geven.

Op zijn telefoon kon ik Lando natuurlijk ook niet bereiken. Verdomd! Nu was er nog maar één iemand die me kon redden, anders was ik hier in Miami Beach, tien mijl van thuis, letterlijk gestrand.

Ik voelde me een idioot terwijl ik het nummer van oom Johnny intikte. Hoewel hij me had verboden ooit de zee in te gaan, had ik de hele middag gespijbeld en was ik stiekem met Lando naar het strand gereden. Alleen omdat ik niet langer de enige jongen wilde zijn die in Florida woonde en nog nooit in de zee was geweest, dus een complete loser.

En nu moest ik me laten afhalen door diezelfde oom Johnny. Leuk. Wat stond er me te wachten? Twee weken huisarrest? Mijn zakgeld inhouden kon hij niet, want ik kreeg er geen, dat konden we ons niet veroorloven.

Een halfuur later kwam de gamele blauwe Chevrolet van mijn oom de parking op gereden en

remde voor me. Verlegen deed ik het portier open, ging op de doorgezeten rijdersstoel zitten en wachtte. Het was niet makkelijk om oom Johnny woedend te krijgen, maar als hij toch eens uit z'n slof schoot, kon hij moeiteloos wedijveren met een orkaan, een vulkaanuitbarsting of een tsunami.

Mijn oom droeg een tentachtig, geruit hemd en een afgebleekte pet van Disney World. Niet omdat hij zo'n liefhebber van Disney World was, maar omdat een motelgast die een keer vergeten was en het ding in een betere toestand was dan zijn oude baseballcap. Zoals altijd rook hij naar de kauwgums met kaneelsmaak waar hij zo gek op was. Toen ik mijn gordel had vastgeklikt, keek hij me met zijn bulldoggezicht aan, en langzaam durfde ik me te ontspannen. Hij zag er niet woedend uit ... maar wel zo alsof er twintig volgeladen, op elkaar gestapelde vrachtwagens op zijn ziel geparkeerd stonden.

'Je was dus in de zee,' stelde hij vast. 'Was alles ... oké?'

'Nou ja, het ging wel,' zei ik ontwijkend.

'Het ging wel' wil zeggen "het ging niet", juist?' gromde hij.

'Eh ... Ik zag er wat vreemd uit. Daarom is Lando ervandoor gegaan.'

'We moeten praten, Tiago,' zei mijn oom.

Ik vertrok mijn gezicht, wat er waarschijnlijk uitzag alsof mijn mondhoek in een kramp was geschoten. Wanneer je voogd zoiets zei, dan wilde hij meestal niet bespreken wat je voor je verjaardag wilde of in welke tent je graag pizza ging eten.

Maar eigenlijk vond ik het best oké dat hij met me wilde praten. Ik wilde het ook! Het incident van zonet bleef maar in mijn hoofd malen. En blijkbaar wist oom Johnny er iets van, iets wat hij tot nu toe altijd had verzwegen.

We zeiden geen woord toen we de houten trap op liepen naar de eerste verdieping van het lichtbruin geschilderde appartementsblok waar we woonden. Enkele minuten later zaten we aan het aanrecht in de keuken, waar we altijd aten. Ik bestudeerde de interessante textuur van het kunststoffen blad, zweette en hoopte dat het snel achter de rug zou zijn.

‘Om te beginnen wil ik zeggen dat het me spijt,’ zei oom Johnny. ‘Het spijt me erg.’

Dit gesprek liep heel anders dan verwacht. Maar niet slecht.

Mijn oom ging verder: ‘Eigenlijk ben ik niet het type dat mensen iets wijsmaakt. Maar bij jou kon het niet anders.’

‘Eh ... Wat zeg je?’ vroeg ik. ‘Heb je tegen mij moeten liegen? Waarover?’

Oom Johnny zuchtte zo diep dat zijn dikke buik begon te deinen. ‘Eigenlijk ben ik je oom niet,’ zei hij.

Dat was niets nieuws. ‘Ja, dat weet ik. Je bent eigenlijk mijn tante,’ zei ik. Het was altijd een beetje ongemakkelijk wanneer ik nieuwe mensen mee naar huis nam en wanneer die dan niet-begrijpend naar de foto’s staarden waarop ik samen met tante Jenny stond. Een tante die als twee druppels water op mijn huidige oom Johnny leek, afgezien van de lange haren en de borsten. Wat was er mis mee als iemand liever als man door het leven wilde gaan?

‘Zo bedoelde ik het niet,’ zei Johnny, nog voor ik weer begon te denken aan hoe hij zijn tante Jennyborsten was kwijtgeraakt. ‘We zijn ook geen familie.’

Jammer genoeg wist ik niets intelligenter te zeggen dan: ‘Wat?’

‘Ik ben een vriend ... nou ja, eerder een kennis ... van je ouders. Ze hebben jou min of meer eh ... aan me toevertrouwd en zijn doorgereisd.’

‘En later zijn ze bij een auto-ongeluk omgekomen,’ vulde ik aan en ik vroeg me af waar hij naartoe wilde.

‘Nee, dat klopt niet,’ zei mijn oom. Zenuwachtig verkreukte hij een kauwgomwikkel en schudde zijn schouders los. ‘Dat was een leugen. Gelukkig. Ze leven nog en zijn op dit moment waarschijnlijk in het buitenland. Meestal reizen ze ergens door de wereld.’

Het was hem gelukt. Nu was ik echt met stomheid geslagen. Misschien had ik blij moeten zijn dat mijn ouders nog leefden, maar dat was niet zo.

‘Je moet begrijpen ... haaien hebben nu eenmaal niet zo’n sterke binding met hun nakomelingen,’ ging mijn niet-oom verder.

‘Haaien?’ Het werd stilletjesaan wel echt vreemd. Misschien lag ik in coma nadat ik op het nippertje aan de verdrinkingsdood was ontsnapt, of droomde ik dit alleen maar en zou ik het een grote grap vinden als ik wakker werd en het me zou herinneren.

‘Je moeder is in haar tweede gedaante een grote blauwe haai, je vader een tijgerhaai.’

Ik moest lachen. Dat klonk echt belachelijk. Maar toen herinnerde ik me wat er die middag met mij bij Miami Beach was gebeurd. Mijn lach werd een soort hik. Dat kreeg ik altijd wanneer ik in paniek raakte. Ik probeerde weer rustig te worden. Misschien was dat haaienverhaal een geweldige grap, ja, dat was het. Nadat ik nog eens in een lachbui was geschoten, zei ik grijnzend: ‘Dat wil dus zeggen dat ik eigenlijk ook een haai ben?’

‘Ja, precies,’ zei Johnny. Hij grijnsde niet. Integendeel, hij leek opgelucht. Misschien omdat ik zo snel begrepen had hoe de vork in de steel zat. Dat liet vermoeden dat het inderdaad geen grap was en het baarde me zorgen. ‘Een tijgerhaai, om precies te zijn.’

Nog voor ik wat kon zeggen, ging hij verder: ‘Daarom beweerde ik altijd dat je allergisch bent voor zeewater, snap je? Ik weet het, je was boos omdat ik jou niet toeliet op snorkeluitstap te gaan met de klas. Je was gefrustreerd omdat ik nooit met jou naar het strand ben gegaan.’

‘O ja,’ onderbrak ik hem bitter. Hoe vaak had ik klasgenoten of mensen uit Johnny’s vriendenkring niet horen zeggen dat ze de middag of de avond in Miami Beach zouden doorbrengen. Velen van hen gingen in het weekend naar de kleine, supermooie eilanden van de Keys om er te kitesurfen. Telkens als ik zoiets hoorde, smolt ik haast – van jaloezie, maar ook omdat de hitte hier in de zomer nauwelijks te harden was. Een meisje dat me wel leuk vond, had me eens uitgenodigd om met haar en haar familie te surfen. Ik moest nee zeggen en dat had ze me niet in dank afgenomen. Ze nam toen iemand anders mee, een vreselijke jongen uit het jaar boven ons.

‘Ik kon het niet riskeren om met jou naar de zee te gaan,’ ging Johnny verder. ‘Een niet-opgeleide shapeshifter met jouw kracht is gevaarlijk! Ik ben nu eenmaal geen haai, maar een tandbaars. Je zou me vast geen pijn hebben willen doen, maar ...’

‘Dit is allemaal maar een domme grap, niet?’ Ik vroeg het met een laatste sprankeltje hoop. Eigenlijk nam Johnny me maar zelden in de maling, omdat hij wist dat hem dat niet lukte (ik merkte het telkens weer aan zijn linkermondhoek, die dan een beetje begon te trillen). Deze keer trilde zijn mondhoek niet. Zou het dan toch de waarheid zijn?

Nee, vast niet. Het klonk allemaal als iets uit een film. We gingen niet bepaald vaak naar de cinema, maar wel af en toe, wanneer Johnny in het motel wat meer fooien had gekregen om-

dat hij voor iemand een wiel had gewisseld, of hem aan een fles bourbon geholpen had om halftwaalf ’s nachts. Maar ik kende geen film waarin mensen veranderden in zeedieren. Wat als het waar was? Wat als hij me zonet de waarheid had verteld?

Alles begon te draaien voor mijn ogen. Ik merkte dat mijn mond bewoog, maar dat er geen geluid uit kwam. Met moeite lukte het me om op te staan en mijn ene voet voor de andere te zetten. Toen ik in mijn kamer was, knalde ik de deur achter me dicht, gooide me op bed en ademde diep in en uit, opnieuw en opnieuw.

Haaialarm. Een alarm dat ik veroorzaakt had? Als dit een droom was, moest ik dringend proberen te ontwaken.